

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.902 van 6 januari 2004
in de zaak A.102.813/XIV-3050.**

In zake : XXX,
 wonende te 1030 BRUSSEL,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 29 juni 1970 en van beweerde Joegoslavische nationaliteit, op 1 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 oktober 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 12 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 10 december 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A HAEGEMAN die, loco Advocaat M. KEMPENEER verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 7 september 1999 en verklaart zich vluchteling op 8 september 1999.

1.2. Op 17 oktober 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 7 februari 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 26 januari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is.

Volgens zijn verklaringen zou betrokkene, een etnische Albanees afkomstig uit Crnotince (gemeente Preshevo, Zuid-Servië), zijn. Sinds 1992 zou betrokkene meerdere malen voor (door) het Servische leger geconvoceerd zijn. Hijzelf zou echter nooit thuis geweest zijn. Zijn echtgenote daarentegen zou tweemaal met de politie contact gehad hebben. Sinds 1994 zou ze regelmatig bij haar familie verbleven hebben. Op 17 oktober 1997 zou betrokkene voor zijn woning beschoten zijn door de Servische politie. Daarop zou hij met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen via Kosovo, waar hij van vrienden zou vernomen hebben dat zijn vader en broer in de gevangenis zouden opgesloten zijn, naar Tirana (Albanië) gegaan zijn, waar hij twee maanden in het ziekenhuis zou hebben doorgebracht. Vervolgens zou hij in Albanië verbleven hebben tot zijn vertrek naar België, waar hij op 8 september 1999 asiel vroeg. Betrokkene is niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aannemelijk gemaakt heeft daadwerkelijk afkomstig te zijn uit de streek van Preshevo. Zo kende hij naast zijn geboortedorp Crnotince slechts drie dorpen bij naam, met name Bukovc, Rajince en Bujiq. Hij kon ze echter niet situeren, zelfs niet bij benadering. Verder kende hij naast Preshevo geen enkele stad in de regio en beweerde hij dat het stadje Bujanovc een dorp is. Van de dorpen Tushajë, Norcë, Zujincë, Letovicë en Dobrosin had hij nog nooit gehoor(d) (verhoor CGVS, pag. 9, 10) ofschoon deze dorpen in de omgeving van Preshevo liggen. Verder kende betrokkene geen enkele politieke partij uit de regio. Ook kende hij de correcte benaming voor ‘Bevrijdingsleger van Preshevo, Medvedge en Bujanovc’ (U.C.P.M.B.) niet en kende hij geen restaurants, hotels, fabrieken of rivieren in de streek bij naam. Bovendien kende hij evenmin het telefoonprefix, de postcode, de belangrijkste winkel- en wandelstraat en wijken van de stad, noch de courant gebruikte Servische benaming voor politiepost en voor Ministerie van Binnenlandse Zaken. Verder sprak betrokkene blijkbaar geen woord Servisch.

Wat zijn identiteitsdocumenten betreft, beweerde betrokkene enkel een identiteitskaart gehad te hebben waarnaar hij verwees met de Albanese term voor dit document. De Servische

term kende, noch herkende hij. Dit document zou volgens betrokkene als rijbewijs gebruikt worden, terwijl het in Joegoslavië een identificatiebewijs is. Vervolgens beweerde betrokkene dat er een (ander) identificatiedocument bestond, maar hij zou dit nooit gehad hebben. Naar dit document verwees hij met de Albanese en Servische term voor paspoort, maar hij kon geen onderscheid maken tussen deze twee termen. Tenslotte beweerde betrokkene een geboorteakte gehad te hebben, maar hij kende noch herkende de Servische benaming voor dit document.

Bovendien moet worden opgemerkt dat betrokkene relaas op enkele fundamentele(n) punten afwijkt van de verklaringen van zijn echtgenote, XXX, waardoor de geloofwaardigheid bijkomend wordt aangetast. Zo beweerde betrokkene dat hij op 17 oktober 1997 zou beschoten zijn en onmiddellijk daarna naar Tirana zou gegaan zijn waar hij verschillende maanden zou verbleven hebben (verhoor CGVS, p. 6). Zijn echtgenote daarentegen beweerde dat haar man pas in november 1997 of 1998 zou neergeschoten zijn en dat ze nog tot augustus 1999 in Crnotince zou gewoond hebben (verhoor CGVS vrouw, p. 5-7). Verder verklaarde betrokkene dat de Servische politie tussen 1992 en 1997 tweemaal thuis zou zijn langsgeweest als zijn echtgenote aanwezig was (verhoor CGVS, p. 8, 9). Zijn echtgenote echter beweerde vóór november 1997 of 1998 nooit problemen gehad te hebben. Wel zou de Servische politie tot augustus 1999 nog minstens twintigmaal zijn langsgeweest (verhoor CGVS vrouw, p. 6, 7). Tenslotte beweerde betrokkene pas op weg naar Tirana, in Kosovo, van vrienden vernomen te hebben dat zijn vader en broer opgepakt en in de gevangenis opgesloten zouden zijn (verhoor CGVS, p. 1, 10), terwijl zijn echtgenote beweerde dat ze reeds in 1996 zouden opgesloten zijn (verhoor CGVS vrouw, p. 7-8).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan betrokkene's afkomst, noch aan zijn vluchtrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Bovendien heeft betrokkene na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, langer dan drie maanden in een ander land verbleven, en dit land verlaten zonder de vrees in de zin van artikel 1, Al. A, Par. 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 17 oktober 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota een exceptie van onontvankelijkheid aanvoert omdat de vordering tot nietigverklaring niet zou voldoen aan de bepalingen van artikel 3, 1/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker woont te 1030 BRUSSEL,; dat op dit ogenblik vaststaat dat verzoeker een vaste woonplaats heeft in het Rijk, waar hij impliciet woonplaatskeuze heeft gedaan; dat alle briefwisseling naar deze woonplaats kan worden verstuurd; dat dit blijkt uit de ondertekening voor ontvangst door verzoeker van de aangetekende zending met ontvangstbewijs, houdende de mededeling van de zittingsdatum; dat verzoeker zijn Advocaat heeft verwittigd van de zittingsdatum, zodat verzoeker rechtsgeldig vertegenwoordigd werd op de openbare zitting van 10 december 2003; dat dienvolgens het doel beoogd door voornoemde bepaling werd bereikt; dat de exceptie wordt verworpen;

3.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel afleidt uit de schending van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat hij aanvoert dat hij op 6 februari 2001 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend om humanitaire redenen en dat de Minister van Binnenlandse Zaken een motivatiefout zou maken mocht hij een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten tegen verzoeker uitvaardigen;

Overwegende dat de thans bestreden beslissing de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 oktober 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, betreft; dat voormelde beslissing uitspraak doet over de ontvankelijkheid van verzoekers asielprocedure, waarbij in casu verzoekers vraag om erkenning als vluchteling bedrieglijk wordt verklaard en hem het verblijf op het grondgebied wordt geweigerd; dat deze procedure volledig los staat van de procedure die verzoeker op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet heeft ingediend bij de burgemeester van zijn verblijfplaats, zodat voormeld artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat het eerste middel overigens betrekking heeft op een op het ogenblik van het indienen van de verzoekschriften bij de Raad van State nog te nemen beslissing; dat het eerste middel onontvankelijk is;

3.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel afleidt uit de schending van artikel 52, § 2, van de Vreemdelingenwet, van artikel 6 van het EVRM, van de rechten van verdediging, van “het algemeen principe van voorafgaandelijk verhoor”, en van de schending van “de substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven formaliteiten”, omdat hij het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft gezien, noch ondertekend; dat verzoeker aanvoert dat, aangezien de bestreden beslissing melding maakt van tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote, zijn rechten van verdediging werden geschonden; dat verzoeker daaraan toevoegt dat “incoherente tegenstrijdigheden enkel zichtbaar zijn en voortkomen uit een slechte interpretatie van zijn woorden”;

Overwegende dat verzoeker niet aangeeft hoe en waarom artikel 52, § 2, van de Vreemdelingenwet werd geschonden, zodat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is; dat wat de beweerdte schending van artikel 6 van het EVRM betreft, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft geoordeeld dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder artikel 6, § 1, van het EVRM vallen; dat dit artikel bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd;

Overwegende dat het vermoeden geldt, tot bewijs van het tegendeel, dat in het verslag van de jurist van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen wordt opgenomen wat de asielzoeker heeft verklaard, aangezien de jurist die het interview afneemt in zijn hoedanigheid van afgevaardigde en vertegenwoordiger van de Commissaris-generaal optreedt als een beëdigd ambtenaar die er alle belang bij heeft, gelet op zijn statuut, om de verklaringen van de asielzoeker zo precies en volledig mogelijk te noteren; dat het bewijs van het tegendeel niet door verzoeker wordt geleverd; dat bovendien de jurist die optreedt in voornoemde hoedanigheid er geen belang bij heeft dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling onjuist zouden worden weergegeven; dat tenslotte uit het administratief dossier blijkt dat het interview afgenomen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ernstig en grondig is gebeurd; dat dit blijkt uit de inhoud van het interview en uit de omvang ervan; dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verzoekschriften niet weerlegt, laat staan ontkent; dat hij de tegenstrijdigheden enkel toeschrijft aan een verkeerde interpretatie van zijn woorden, doch nalaat aan te duiden op welke wijze zijn woorden verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd; dat de rechten van verdediging van verzoeker niet werden geschonden; dat het tweede middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is;

3.3. Overwegende dat verzoeker een derde middel afleidt uit de schending van artikel 3 van het EVRM, doordat hij ernstige redenen heeft om te vrezen voor een terugkeer naar zijn land van herkomst en meer bepaald naar Crnotince; dat verzoeker aanvoert dat hij bij een terugkeer “aangehouden zou worden en beestachtig gefolterd en gevangen genomen” en dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door verzoeker aangehaalde feiten, waaruit blijkt dat zijn leven of zijn vrijheid zou kunnen worden bedreigd bij een eventuele terugkeer, niet degelijk heeft ingeschat;

Overwegende dat uit de analyse van de overige middelen blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij afkomstig is van de door hem beweerde streek, zodat de door hem voorgehouden vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer ernstig in twijfel kan worden getrokken; dat het derde middel ongegrond is;

3.4. Overwegende dat verzoeker een vierde middel afleidt uit de schending van de motiveringsplicht en aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt door het “eenvoudigweg (...) ontkennen van de oorsprong en de nationaliteit van betrokkene” op basis van zwakke criteria, zoals onder meer zijn onwetendheid over de Servische benaming van een geboorteakte, onwetendheid omtrent de namen van een politieke partij alsook omtrent het zonenummer, de postcode en de naam van de belangrijkste wandelstraat van de stad Preshev; dat verzoeker daaraan toevoegt dat zijn gebrekkige kennis op zich “niet (kan) rechtvaardigen dat hij ontdaan is van zijn nationaliteit en de werkelijkheid van zijn oorsprong”;

Overwegende dat verzoeker niet ontkent dat hij het Rijk is binnengekomen zonder identiteitspapieren of reisdocumenten; dat de bevoegde instanties de asielaan-

vraag derhalve dienen te onderzoeken aan de hand van de door verzoeker afgelegde verklaringen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond hiervan heeft vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit de streek van Preshevo; dat de motieven waarop de Commissaris-generaal deze vaststelling baseert terug te vinden zijn in de volgende passus van de bestreden beslissing:

“Zo kende hij naast zijn geboortedorp Crnotince slechts drie dorpen bij naam, met name Bukovc, Rajince en Bujiq. Hij kon ze echter niet situeren, zelfs niet bij benadering. Verder kende hij naast Preshevo geen enkele stad in de regio en beweerde hij dat het stadje Bujanovc een dorp is. Van de dorpen Tushajë, Norcë, Zujincë, Letovicë en Dobrosin had hij nog nooit gehoor(d) (verhoor CGVS, pag. 9, 10) ofschoon deze dorpen in de omgeving van Preshevo liggen. Verder kende betrokkene geen enkele politieke partij uit de regio. Ook kende hij de correcte benaming voor ‘Bevrijdingsleger van Preshevo, Medvedge en Bujanovc’ (U.C.P.M.B.) niet en kende hij geen restaurants, hotels, fabrieken of rivieren in de streek bij naam. Bovendien kende hij evenmin het telefoonprefix, de postcode, de belangrijkste winkel- en wandelstraat en wijken van de stad, noch de courant gebruikte Servische benaming voor politiepost en voor Ministerie van Binnenlandse Zaken. Verder sprak betrokkene blijkbaar geen woord Servisch.

Wat zijn identiteitsdocumenten betreft, beweerde betrokkene enkel een identiteitskaart gehad te hebben waarnaar hij verwees met de Albanese term voor dit document. De Servische term kende, noch herkende hij. Dit document zou volgens betrokkene als rijbewijs gebruikt worden, terwijl het in Joegoslavië een identificatiebewijs is. Vervolgens beweerde betrokkene dat er een (ander) identificatiedocument bestond, maar hij zou dit nooit gehad hebben. Naar dit document verwees hij met de Albanese en Servische term voor paspoort, maar hij kon geen onderscheid maken tussen deze twee termen. Tenslotte beweerde betrokkene een geboorteakte gehad te hebben, maar hij kende noch herkende de Servische benaming voor dit document.”;

Overwegende dat verzoeker in het vierde middel de hierboven vermelde onwetendheden en gebrekkige kennis van zijn streek niet ontkent, noch poogt er een verklaring voor te geven; dat verzoeker ten onrechte aanvoert dat de door de Commissaris-generaal ingeroepen elementen te zwak zijn om te kunnen besluiten dat aan zijn beweerde afkomst geen geloof kan worden gehecht, nu uit de lezing van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zijn kennis van de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn dermate beperkt is dat de Commissaris-generaal op grond hiervan in redelijkheid kon besluiten dat aan verzoekers afkomst geen geloof kan worden gehecht; dat het vierde middel ongegrond is;

3.5. Overwegende dat verzoeker een vijfde middel afleidt uit de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève); dat hij aanvoert dat hij ter ondersteuning van zijn asielaanvraag “de toestand van etnische verdrukking die heerst in zijn geboorteprovincie heeft aangehaald en dat hij gedwongen was te vluchten en alles achter te laten na het kogelvuur van de politie te zijn ontvlucht”; dat verzoeker tevens aanvoert dat de Albanese minderheid van Preshev alle karakteristieken vertoont van een sociale groep in de zin van de Conventie van Genève en dat “alle Albanezen van Preshev vatbaar zijn (om) het geweld van het Servische regime te ondergaan enkel door hun binding met deze minderheid die opnieuw de vervolgingen doorstaat vanwege de Servische macht”; dat hij voor het overige de feitelijke toestand in zijn beweerde streek van herkomst schetst;

Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigeren genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “bedrieglijkheid” is; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhehlen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat volgens een groot deel van de rechtspraak van de Raad van State het bedrieglijk karakter onder meer kan worden vastgesteld indien tegenstrijdigheden worden aangetoond ten opzichte van gebeurtenissen van algemene bekendheid of tussen verschillende stukken en verklaringen uit het dossier; dat uit de analyse van de overige middelen blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de Commissaris-generaal op grond van een grondig onderzoek van alle elementen van de zaak niet in redelijkheid kon twijfelen aan zijn beweerde Joegoslavische afkomst en kon vaststellen dat hij en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent essentiële elementen van hun asielrelaas; dat het vijfde middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes januari tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.